

Srpen 1.6.2002 - 17:10 **FET**

Jedu konečně domů. Docela hustej tejden. Moc práce a moc problémů. Skluz se prodloužil, dneska sem se ráno účastnil sxůzky obchodníků. Projednávali se různé věci a záležitosti. Jako, kde se staly chyby, proč je zástupce klienta, takovej vůl. Fakt většího vola sem neviděl. Proč nám nejde nainstalovat tohle a proč nejde tamto.

No tohle defakto není až tak důležitý, prostě úplně normální pracovní mazec, kterej mě pječně z vysoká sere. Tákže se těším, až večer zajdu ke Stipackovi, dáme si pár džojntů, pustíme nějaký filmy a pokecáme. Ne o práci, ne o ženskejch, ne o sexu, prostě důrazné NE každejch běžnejch kecům. Fakt mě to sere. Jo, je to hustý, chci se na tu holku nasrat, ale nějak mi to pořád nejde..... ale co, s tím nic nenadělám... a už mě zase aspoň baví dávat si ženský na ulicích a koukat na ně....

No, jinak na tom CzechTeku sem měl papír. Včera sem asi čtyři hodiny psal tripreport, kterej je určenej prozatím jen pjeti lidem. Každopádně, během několika měsíců ho pošku dalším lidem. Musí to tak bejt, protože je to velmi osobní zpověď, a mnoho lidí by bylo asi velmi překvapeno co by se tam dočetli.

Its all prozatím...

5.srpen.2002 - 17:10 **...**

HIT ME! MOTHERFUCKERS!

19:29 - *Smysl existence není znám. Proto živým bytostem nebylo dáno poznat, jak skutečně žít. Kdo může vědět, jestli schizofrenici třeba nemají pravdu? Ti lidé se vydávají na závažnou cestu. Odvracejí se od toho, co není podstatné, co může přinést praktický užitek, a směřují hloub, k podstatě věci. Tam leží bezedná černá díra, propast. Nikdo nemá tušení, jestli se odtamtud vůbec vrátí. A pokud ano, jací budou ti, jimž bylo dáno v záblesku intuice poznat smysl života?*

Philip K. Dick - Martian Time-Slip

7.srpen.2002 - 13:13 **RITI**

Poyoro! Riti se na nas! PROOSER!

Toho P.K.Dicka vazne vrele doporučuju, je to genialni cteni....

8.srpen.2002 - 13:54 **RITI**

Práce, vysraná práce... Moc práce...

23:36 - Konečně se nám začalo dařit. ACE Server se chová tak jak má, a dokonce ověřuje i uživatele. Navíc se podařilo nainstalovat agenta na Citrixovou farmu, takže vše se zdá OK. Taky

sme mohli konečně po třech tejdnech pořádně machrovat, jaký sme hustý. :-)
Ale sem unavenej, kurewsky unavenej. Vyčerpanej z těch všech podělanejch problémů a mám sto
chtů spát dvacetpjet hodin. Zejtra dem cvičně instalovat Radius, takže sem taky zvědaf co z toho
vyleze.
Poslouxám nový Red Hot Chili Peppers, moc dobrá záležitost.

"Pověz, proč ten kluk nemluví?"

*"Aby unikl nestvůrné vizi, vrací se do šťastnějších časů, do dnů, které strávil v matčině lůně, kdy
nebylo nikoho, jen jeho, nebylo změny času ani utrpení. Vrací se do embryonálního stavu. Vrací
se do jediného štěstí, jaké kdy poznal. Pane, on to zamilované místo nechce opustit."*

Philip K. Dick - Martian Time-Slip

10.srpen.2002 - 13:16 BUG-y

Spal sem asi dvanáct hodin. Potřeboval jsem to. Nevím jestli kdy dosáhnu nějakého štěstí. Chtěl
bych být šťastný, aspoň z půlky tak jako sem byl v únoru, kdy jsem poznal Markétu. Všechno se na
mě řítí, já nevím kam padám, viděl jsem včera pravděpodobný konec mého života. Snad podaří se
mi změnit tok času, ale mám tu možnost??? Když projevil sem se jako idiot?????
Nechci se dívat na ženský jen jako na maso, co se dá vopíchat, ale nejsem si poslední dobou
jistej... No nejsem... Co s duší? Propíchnout nožem a přelepit kusem umělý hmoty???? Je strašný
slyšet milovanou bytost ve svý hlavě a nevědět jaxe toho hlasu zbavit.... Hrozná schíza...

Od pondělka nás čeká instalace asi 700 počítačů. Už jen ta představa je dost k posrání. Fakt
nevím, kde mi z toho hlavou houkne...

Krom toho sem se dneska děsně nasral, a zapojil si subwoofer, kterej mi ladem leží skoro půl roku
pod stolem. Věci se maj dotahovat do konce, tak když ho tu mám, tak ať je dotaženej až k zesíku. A
co sousedi?? Ať se dou vysrat... :))

Mám mluvit pravdu a otevřít svoji mysl. Fajn, tak otevřu svoji mysl. Když už mám mít rachot, tak ať se
o něj podělej ostatní. Rok starej tripreport, a přijdou další texty, ať vidíte, že nejste na světě sami, a
já že nejsem ničím vyjmečnej (teda až na to, že si o svejch pocitech vedu deník.... :-))

Trip 22.06.2001

Tento velký den jsem se po půl roce rozhodl dát si papír. Neboli tripa, jak chcete. Celý týden jsem
se snažil vyhábat se všem problémům, konfliktním situacím a nepříjemným zážitkům. Šlo to celkem
snadno, protože jako civilkář se nemusím zatěžovat pracovními problémy. Úplně stačilo, abych si
plnil těch několik svých povinností. Dozory, stěhování, psaní deničku a týdeničku. Nehodlám nikoho
moc zatěžovat všemi předcházejícími dny (od toho tu je stejně můj deniček) a proto se přesunu až k
samému konci posledního pracovního dne.

Byl jsem s R. domluven, že mě vyzvedne u B. Já jsem tam měl počkat s GM, se kterým jsem si dal
rafinovaně sraz kolem čtvrt na šest u výlezu z metra. Taxem tam tak čekal než sme se potkali. Úplně
první věc, kterou sme spáchali, byl džojnt. Jakési GM listíčko mě přesvědčilo, že to bude ten večer
ještě pječně hustý. V klidu a pohodě sme dorazili k B., kde jsem pustil slinu na kytičkama, obdivoval
U. a ubalili špeka. Kromě poslouchání muziky, prohlížení fotografií z koncertu sme spřádali plány na
ovládnutí světa. Pozdní odpoledne uplynulo v příjemné pohodě, kdy jsem si hučel jaxvině. Dostal
jsem od B. vynikající večeri, vyřídil telefonát s Rancidem (což bylo pječně hustý, protože jaxem si
hučel, vůbec mi zpočátku nedošlo kdo volá. Teprve asi po dvou minutách se mi rozvítilo, že je to
bejvalej kolega z civilky, kterej taky někde kalil) a zase sme dali špeka. Kolem osmý dorazil R. s M.,
xvíli sme pokecali. Dali něco málo hašiše, pak zase marijánky, abysme se kolem devátý rozloučili a
vyjeli směrem pryč. Seděl jsem vzádu v autě, no seděl, spíš ležel a hučel si. Naprosto ukrutným
způsobem, mé myšlenky nebyly schopné téci směrem jakým jsem xtěl já, nohy mi nesloužili a
džojnty, které jsem obdržel jsem nebyl téměř schopen šlukovat. Něco před desátou sme dorazili k

R. domů. Vypotácím se z auta, chvíli posedím, než se dostanu do stavu, ve kterém bych byl schopen fungujícího pohybu. Už před tripen jsem byl úplně grogy, což mě přinášelo fuckt hodně divnej pocit. Asi tři čtvrtě hodiny sme posedávali, popíjeli čajíček, já se byl vysrat, protože sem to potřeboval a kolem jedenáctý to přišlo. Malej papírek, který si vkládám do úst, chvíli převaluji po patře, pod jazykem a polykám. Čas výletu nastal.

Od této chvíle nebudu psát žádné časové údaje (tedy kromě těch o kterých jsem si "jist", že je vím), protože je to irrelevantní. Čas plynul úplně jinak. Asi hodinu se nic nedělo, už se si začínal říkat, že to není normální, že asi máme nějaký šmejdý (jenže sami dobře víte, že tohle se nevyplácí si myslet), jenže pak se začalo všechno měnit. Podle mých pozdějších úvah, zpoždění bylo způsobeno mým nadměrným přehulením, kdy jaxi můj organismus čekal, až přestane působit větší množství THC než je menší. Tuto hodinu čekání jsem však neproflákal. Na přítomný počítač jsem naistaloval Psychedelic Screensaver 2000, Kinemorphic Screensaver 2000 a Hypnogenic Screensaver 2000, jenž jsou velice hustými programy pro všechny milovníky psychedlickejch animací. Připravil jsem muziku (na cedéčkách v mp3 se mi povalovali věci od trance, goa přes Einsturzende Neubauten - Silence is Sexy, konče Coil - Time Machines.

Zhruba po tý hodině jsem si začal uvědomovat první účinky LSD. Trip nenabíhal nijak rychle, řekl bych spíše nečekané pomalu od posledního zážitku (btw. tohle je na LSD fascinující, každý trip je naprosto jinej). Měl jsem pocit štěstí, ale ne takovýho toho o kterém se mluví, když je v mediích zmínka o fetišácích a jejich "chemickém štěstí", ale spíše maximální spokojenosti a příjemného duševního rozpoložení. Zasmáli sme se několika výtečně hloupým větám, které nám připadali směšné, já popíjel čaj. Když nad tím tak přemýšlím, nepomatuji si průběh nabíhání. Akorát si dobře pomatuji na pocit, že "to teprv začne, že je to pouhej začátek". Nejdřív sem koukal na nějaký animačky z Psychedelic Screensaveru, kde zvláště jedno nastavení mě dokonale fascinovalo. Táákovejch užasnejch obrázků. Ležel jsem na zemi a poslouchal muziku. Přes oči jsem si dal svetr, abych se odizoloval od vnějšího dění. Myslím, že to trvalo asi 40minut - soudě podle nahrávky a já byl dokonale odříznut od světa a okolní reality. Mé myšlení, mé pocity, mé vjemy a hlavně MŮJ ZRAK pracoval samostaně a nezávisle na okolí. Nepomatuji si nic. Byl jsem sám. Nic okolo mne, až na několik světelných efektů, které jsem vnímal svým "vnitřním zrakem". Tohle je děsně zajímavěj prožitek. Když jste ve v naprosté tmě, nic byste neměli vidět. Jenže, veškeré obrazy (resp. grafické efekty) vidíte, nebo máte pocit vidění. Ale později vám zdravý "normální" rozum říká, že byste neměli nic vidět. Všechno co se děje, se totiž odehrává ve vaší hlavě. Tohle je kouzlo toho bejt při vrcholení účinků úplně odříznut od okolního prostředí. Zůstanete sami se sebou a vše co se děje si vytváříte ve svém mozku. Muzika dohrála v jednom jediném okamžiku, mým tělem jakoby projel impuls a já se během jedné jediné setiny sekundy vrátil zpátky. Uvědomil sem si, že všechno co se v posledních desítkách minut dělo se odehrálo jen díky jedinému sluchovému podnětu. A to muzice. Dal jsem do počítače Einsturzende Neubauten - Silence Is Sexy. Jestli to někdo zná, tak ví jak moc se tahle nahrávka liší od předchozích. Náзор po několika minutách poslechu byl od zbytku skupiny záporný, takže to vyplulo a pustilo se něco jinýho. Nevím přesně co, ale vím, že mi to nijak nevadilo. Co dělal R. P. a M. přesně netuším, ale z doslechu vím, že si šli někteří dát vanu, ale podle toho co vím z pozdějšího vyprávění, myslím, že například M. do vany vůbec nevlezl, protože si nebyl jistej tím, jestli si nenapustil vařící vodu. Asi sme si dali špeka. To je dost pravděpodobný. R. řekl, že kdo chce může jít s ním na procházku, rozhodl jsem se, že to risknu. Tady se odehrála druhá nejzajímavější část večera (za první považuju výše zmíněné odříznutí se od okolního světa).

Oblékl jsem se. Měl jsem tolik rozumu, že sem si sundal kraťasy, vzal džíny a rolák. A vyrazil. A zabloudil. Ano, podařilo se mi zabloudit ve dvou místnostech. Vyrazil jsem z pokoje, kde jsem si oblékl kalhoty, přesel do obýváku, našel kuchyňku, ale nenašel dveře do chodbičky. Otočil jsem se a vrátil se. Zkouším to znova. Objevují dveře, ale ty však vedou do pokoje s postelí. Vracím se nazpět a končím v kuchyňce. Zkrz kuchyňku je vidět do obývacího pokoje, kam přecházím a zkouším najít dveře do chodbičky. Končím opjet v pokoji s postelí. Začínám být mírně zmaten, protože si nejsem jistej tím, že by to tak mělo být. Je to však celkem zábavný. Zkouším to znova a znova, konečně se mi podařilo najít chodbičku s dveřma na záchod, do koupelny a ven. Víím, že mám jít ven, ale nejde to. Vracím se zpět, kde narážím do M., říká mi, že R. čeká venku. V tu chvíli mi dochází, že vlastně hledám R., protože sem si myslel, že někam zmizel. Hlavou mi proběhlo něco ve smyslu "kurwa, to je hustý". Vycházím tedy ven. Mezi mraky je vidět obloha. Hvězdy. Opět (stejně jako přesně před rokem na horách) jsem měl pocit, že hvězdičky jsou nakresleny jakoby na na skleněnejch deskách, které se mezi sebou krouživým pohybem přesouvaly. Moc hezký. Vyrážíme směrem do kopce.

Pořád jdeme do kopce, začínám si uvědomovat, že je mi zima. Ale byl to takovej příjemně nepříjemnej pocit, když jsem si pomyslel, že mě zima hřeje, mé tělo chlad přijmal jako teplo. Přicházíme skoro na vrcholek. Před námi v dálce září Praha (myslím, že Jižní Město). Úžasnej pohled. Spousta malých drobných oranžových teček, představující jednotlivá pouliční (nejspíše) světla, vytvářela neskutečnej dojem. Měl jsem vidění, že vidím ohromnej létající talíř. Ne, že bych věřil na UFO, ale v tuhle chvíli jsem měl prostě pocit, že koukám na ohromnej létající talíř. Jen jen vzlétnout. Xvíli se kocháme, myslím, že i R. a M. viděli něco co jim připadalo úžasný, a pak R. pokračuje dál. Přecházíme značku, která kamsi ukazuje. Uvědomuji si, že se nejspíše blížíme ke křižovatce. Opravdu po nějakém blíže nspecifikovatelném časovém úseku docházíme na křižovatku. Dáváme se vpravo a já sem si uvědomil, že nevím, kde jsem a kam dem. Uvědomil sem si, že musím zůstat součástí skupiny, protože kdybych se sebral a chtěl se vrátit, tak nevím kam mám jít. Spoléhal jsem na R., že ví kam dem. Říkal totiž nějaké jméno vesnice. Mým mozkiem se prohnalo několik myšlenek, jaká by to byla prdel, kdybych se vydal sám na cestu zpátky a jak by se ráno probral úplně někde 20 kilometrů v cizím městě, nevěděl bych v jakým, bez dokladů, bez peněz. Ale paxi si říkám, že radši zůstanu s ostatními a pokračujem. Přemýšlel jsem o vnitřních pocitech. Měl jsem totiž děsnou rýmu a trochu sem se toho bál. Pár lidí mi říkalo (a četl jsem to i v některých trip reportech na netu), že je to hnusnej pocit. A byl jsem příjemně překapen jaký to bylo skvělý. Měl jsem pocit, že mám vnitřek úst, část krku a nos potažen sametovým povlakem a strašně se mi líbilo hladit ho jazykem. Takže má zkušenost s rýmou je jen a jen pozitivní. Pro mne to byl jasnej důkaz toho, že trip je takovej jakej si ho uděláte. Když podlehnete pocitu, že vám leze po noze hnusná stonožka, tak proč si z toho něco dělat? Stačí si buď uvědomit, že je to účinek drogy a nebo, že je to vlastně děsně zajímavý, kdy jindy se stane, že vám leze po noze hnusná stonožka a nepadne, když se ji pokusíte setřást. Ne? Abych se tedy vrátil zpět. Jdeme po silnici. Mám pocit, že se mírně vlní. Jakoby doprava a doleva. Nebo jsem se vlnil já. Přesně sem si nebyl jistej, ale nebyla to taková tá houpavost, jako když přeberete alkoholu. Tohle bylo takový vznešenější vlnění. Pomalu se přibližujem k vedení vysokýho napětí. Uvědomuji si monumentálnost sloupů. Svými rozměry mě připomínaly Eiffelovu věž. Mezi rameny jsou nataženy dráty. Mají úctyhodné prověšení a já, když pod nimi stojím, si uvědomuji jak jsem malej. Hodně malej. Strašně dlouho trvá, než pod nimi projdem. V dálce již vidím světelný bod. Pravděpodobně pouliční lampa. Trvá ještě hodně dlouho než k němu dojdeme. Mám pocit, že mě dráty nechtěj pustit ze své moci, že se mé přítomnosti nevzdají tak snadno. Dojdeme ke světlu a ke křižovatce. Nastává rozhodování esli půjdem ještě dál. R. říká, že když pudem tak 7kilometrů, že se vrátíme druhou stranou. Vzhledem k mírné zimě mi to nepřipadá jako dobrej nápad (mám takovej pocit, že i P.), taxe vracíme stejnou cestou. No řekne se stejnou cestou, ale pro me to byla úplně jiná silnice, jiné okolí a jiné vjemy. Opět jdu okolo bíle svítící lampy a za zatáčkou v dále spatřuji dráty a sloupy elektrického vedení. Silnice se klikatí jako had a já si uvědomuji, že i když jdeme úplně tu samou vzdálenost, jsou ty dráty tak nějak furt daleko. Vnímám, že se přibližují, ale pořád mám pocit, jako by byly ode mne daleko. Jsem pod nimi a stále je vidím tak malé a vzdálené. Zvláštní. Nevím co si o tom mám myslet, protože je to přesně opačný pocit, než když sme šli tam. Opět se přibližujeme ke směrové značce. Přestože vím, že od značky bývá ke křižovatce jen pár metrů, jdeme ten úsek celou věčnost. Nad hlavou se mi pořád otáčejí hvězdy, přičemž mraky zůstávají nehybné. Na okrajích svého zorného pole vnímám spoustu světelných bodů, které se pohybují a zanechávají za sebou tenkou bílou čárku. Na křižovatce se dáváme doleva a neskutečně rychle se ocitáme opět před domem. Nevím proč, ale poslední úsek cesty proběhl neskutečně rychle. Jsem opět ve známém prostředí. Sundávám si svetr, kalhoty si nechávám. Nevím, kde mám kraťasy. Chvíli odpočívám v křesle, tuším, že M. je schopen ubalit džojnta, taxi dáváme. P. říká, že si to taky dal. Nevím co přesně zažil, ale určitě se mu to líbilo. R. má poznámky jako, že sme měkký, že nám byla zima. Asi to viděl jinak. Jdu močit. Beru to přes koupelnu, kde se koukám na dlaždičky. R. má fakt hodně dobrý dlaždičky. Při troše štěstí se vzorky dají do pohybu. Mě tentokrát připomínaly fraktální krajinu v příjemné barvě šedivé metalízy. Na chvílku vytuhávám, ale pak pokračuji na záchod. Sám jsem vcelku zvědav, jaký to je chcát na tripu. Hodně zajímavý. Nejdřív mi močovodem proběhl takovej ostrej pocit (nemůžu říct, že by to byla bolest), spíš jakoby vás někdo zevnitř lechtal rohem tenkého ostrého papíru (jo, pozor, ted'ka to je skoro jako ftip :)) a pak už to bylo skoro úplně normální. Až na větší pocit proudícího tepla. Což mohlo bejt způsobeno vyšší teplotou moči. Vracím se do obýváku. Někdo dává do céděčka Enigmu. Enigmu sice můžu přežít, když ji někde hrajou, ale jinak mi to připadá značně shitový. Přesto sem ji však poslouchal, jelikož to byl hodně

hutnej zážitek. Jednotlivé zvukové vrstvy se rozpadly na jednotlivé střípky a každé nástroj, každé hlas hrál na vlastním střepu. Já si mohl vybírat, přeskakovat z jednoho na druhé a hlavně.... Můj mozek začal přemýšlet. A hodnotit. Přemýšlel jsem nad tím, že to vůbec není psychedelický, že je to pěknej komerční shit, že nechápu jak to někdo může dát dohromady. Paradoxně se mi to však líbilo. Osobně sem tomuto pocitu začal říkat "sqělej hnusnej pocit". Víím, že přátelé mají Enigmu rádi a ve chvíli, kdy se mi podařilo se pořádně vysmrkat do té "božsky hnusné" muziky, sem se zasmál a šel vedle si lehnout na zem. Vzpomněl jsem si, že je tam puštěnej Chip, což je takový děsně pohodový zvířátko (tuším, že činčila), který strašně rádo poskakuje. A taxem si tam tak ležel, vůbec mi nevadilo, že přímo na bobcích a čekal co se bude dít. Nejdřív jsem měl pocit, že mě Chip zkoumá. Chodil okolo mého těla a sem tam se do něčeho decentně zakousl. Pak mi vyskočil na záda a začal pobíhat a zkoumat. Nejdříve jsem měl takovej lekavej pocit, taxem se mírně zatřásl a on utekl. Ale po chvíli se vrátil a já se rozhodl, že ho nechám dělat na co bude mít chuť. A tak jsem ležel na břiše, hlavu na rukách a pod nimi svetr. Nejdříve mi Chip skočil na nohy. Přeskakoval z jednoho stehna na druhý a já i skrz kalhoty cejtíl jeho chladný nožičky (no kdo má doma nějaký zvířátko, třeba morče, tak určitě ví jak jejich nožičky zespona "studěj"). Pak začal testovat esli na mě není něco k rozkousání. Tu se pověsil za konec nohavic, tu tahal za tričko, aby mi na závěr vyskočil na záda a zubama se zakousl za pásek. Cítil jsem přes tričko, jak mi stojí přímo na páteři a zubama je zakousnut do pásku, za který mírně potahával. Zvednul jsem se a přecházím zpět. Myslím, že Enigma již nehrála. M. si dává těstoviny. Velice se jim směje, protože mu připadaj živý. Koštuju, protože mě celkem zajímalo jaký by to bylo jíst. Neměl jsem žádnéj chuťovej vjem. Jenom sem si byl vědom, že mi něco "gumovýho" sklouzlo do žaludku. M. balí hash. Strašně moc se smějeme. Řek jsem větu "Haš sa ukáže", a ostatní se toho chytají a strašlivě se smějeme větám typu "Haš ták" a podobně. Myslím, že tak sqěle sem hodně dlouho nenasmál. Prostě mi tam připadala zábavná kombinace hashovýho džojnta s větama "haš ták".

Myslím, že kolem půl šestý si dává P. těstoviny se sejrem. Ochutnávám, a hele už mají nějakou chuť. A taxem ptám, kde je vzal. P. říká, že jsou uvařeny, a já byl vcelku přeqapen, protože sem vo tom vůbec nevěděl. Taxem si na talíř vysypal něco těstovin z hrnce, posypal nivou a vrazil do mikrovlnky. Nepodařilo se mi nastavit teplotu tak, aby se niva úplně roztekla, ale mě to v tu chvíli nevadilo. P. šel spát, protože měl ráno v devět vstávat a jet kamsi hrát. M. popadl spacák a šel si taky lehnout. R. zmizel do pokoje ke zvířátkům. Dojžděli sme. Já ležel na gauči, přes hlavu svetr a poslouchal jsem. Něco hrálo. Měl jsem hroznej zmatek, mozek nestíhal přebíhat z "normální" reality do "excitovaný" a já byl hodně hodně mimo. V polospánku jsem zaregistroval jak P. vstává a odchází. Zhasínám a v napů v bezvědomí se mi honí hlavou spousta myšlenek. Již víím kolik je hodin. Asi v půl jedenáctý si balím jointa. Na stříbrným podnosu bylo trochu hulení. Kouřím jej. Asi za půl hodiny přichází něco, co jsem ještě nezažil. Přemítám o sobě, o svém žití, o své existenci a o svém místě zde na zemi. Čas utíká strašně pomalu, vnímám každou minutu a s každou minutou mé pochybnosti, strachy narůstají. Říkám, že to není normální, aby mě hulení takhle nakoplo. Vědomí, že za to nejspíš může LSD moc nepomáhá. Nemám dobrej pocit z toho, že jsem si vzal papír. Kolem dvanáctý se posadím na posteli. Víím přesně, že bylo asi za pět minut dvanáct, protože jsem se chtěl sebrat a jít to trochu rozchodit. V tu chvíli se prudce otevřeli dveře vstoupil R. bez jediného slova si lehl na zem a ležel. Já si znova lehl na gauč a přikryl se peřinou. Rachot už odezníval. Měl jsem takovej příjemnej pocit, když jsem se přikryl tou peřinou. Jakoby veškerý špatný myšlenky zůstaly ukryty pod peřinou a já je izoloval od svého vědomí. Cirka půl jedný. Najednou se mi rozvířlo. Já si uvědomil, že to, nad čím sem přemýšlel, je hrozná blbost, že vzít papír se sice vymyká běžnému chování běžného občana, ale já si uvědomuju svoji mírnou odchylku od průměru běžného občana společnosti. Začal jsem mít strašnou radost. Defakto z toho, že mi to došlo samo, že jsem si to nijak křečovitě nevymyslel. Strašně moc sem byl na sebe pyšnej. A tak jsem usnul. Asi kolem půl druhý mě probudil R., že přijede Z., T. a ještě někdo, že si mám jít lehnout vedle. Šel jsem. Ještě asi hodinu jsem spal a pak jsem šel pozdravit kluky. Byl jsem v pohodě, nic se mi nechtělo dělat a vůbec, chtěl jsem zbytek dne příjemně proflákat. Večer se vrátil P., přijel ještě někdo (tuším, že se menoval K.), a já nic nedělal. Přemýšlel jsem o tom co jsem zažil a občas někdo ubalil džojnta. Tak takovej byl můj zatím poslední výlet mimo realitu.

Nevím, jestli jsem zapsal úplně všechno co jsem prožil. Těch zážitků, pocitů a prožitků bylo zaručeně hodně, ale tohle jsou ty nejzásadnější a hlavně... Pomatuji si na ně. Pravděpodobně se mi časem vynoří další, které již asi nezapišu a zůstanou navždy uloženy někde v mém podvědomí, abych si na ně čas od času vzpomněl.

PS: Aby si čtenář uvědomil, jak je trip hustej zážitek, měl by vědět, že slovo "pocit" jsem použil přesně 27krát. :))

11.srpen.2002 - 11:19 chrrrrmm

Jsem součástí ne zhulený generace, ale nýbrž mrtvý generace. Generace jenž jede na drogách, sexu a nic neřešení.... Nechci být součástí takovýho swinčičku, ale nic jinýho mi nezbejvá.... Jsem na cestě...

16:00 - Je to nářez jaxvině. Nejradši bych se poblíl a někoho zabil...
A již brzo se dozvíte proč a z koho... Tak jak lze milovat, tak lze i nenávidět...

13.srpen.2002 - 09:13 SAIGOOOON

SAIGOOOON.... SAIGOOOON NIC JINYHO NEZ SAIGOOOON. Sirény, furt tu v centru u národního divadla hlásej, jako že lidi maj opustit záplavové oblasti, že se prej blíží stoletá voda... viděl jsem na nábřeží i potápěče... SAIGOOOOOON!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
Viděl jsem dokonce i potápěče... Jako by k něčemu byli... :-))

18:42 - Ty jo, taxem to ve dvanáct zapích v práci a šel s Honzou ven. Sme si pod Novou scénou dali džojnta a vyrazili do města... Fakt SAIGON HUSTEJ TOTÁLNÍ SAIGON!!!! Všude lidí jako sraček, čumilů, jako sme byli my dva, mraky, a furt jich přibejvalo... Potápěči byli k něčemu dobrý, protože připoutávali lodní restauraci, která hrozila odtrhnutím a útokem na, už zavřenej Karlův Most. Chvilí sme se motali tak různě dokola, abysme přešli na druhou stranu a Oujezda vyjeli lanovkou na Petřín. Chtěli sme zkusit rozhlednu, protože kdyby byla otevřená, tak by to byl nejúžasnější výhled v dějinách katastrof... Bylo zavřeno, taxme šli zkusit zrcadlový bludiště. Taky mělo zavřeno. Takže sme se šli bavit na výhled u hladový zdi s Pohledem na Tančící doom. Mazec. No, a paxme se rozhodli, že je zima a že bysme to mohli vzít na Pražskej hrad. Po mírném bloudění a objevení dalšího úžasného výhledu na řeku, sme se ocitli u hlavní hradní brány, kde sme si dali výměnu hradních stráží. Po dalším špeku, sme prošli krleš hrad a vylezli u tramwajový zastávky, kde sme nasedli na 23 a odjeli k Masarykáči s tím, že se pudem podívat na most u Hiltonu a na Střeleckej ostrov. Mimochodem, už nejezdily vlaky a nádraží bylo zavřené. Prošli sme od teda od Masarykáče k Florenci, kde se motalo extrémní množství policajtů, šli se podívat k tramwajovému podjezdu. A tam začínal ten pravej úplně totální SAIGON! Mazec... z kanálů vytejkala voda a dělala jezírka. Vyšli sme na most a koukali jako blázni. Střelečák skoro zaplavenej a vody bylo tolik, že nebyla vidět plavební komora. Je to mazec, koukat do tý masy vody. Cejtíte jaxe celej most pomalu a temně chvěje. Cejtíte ty nárazy vody do mostních pilířů, vidíte tu sílu... Měl jsem docela hustej pocit. No a pak nás to napadlo... Pudem se podívat do Karlína, že bysme mohli dojít na Invalidovnu. Vrátili sme se k Hiltonu, pročli vokolo něj a už to začínalo. Pod železničním podjezdem se nedalo projít. Voda stříkala z kanálů. Obešli sme blok baráků nějakým průchodem, tím sme se vyhli policajtům a vstoupili do vyklizený zóny. Více či méně dobře utěsněný baráky. Pytle s pískem u woken do sklepů, takovou tou izolační pěnou utěsněný dveře, otevřený okna do sklepů, a čím víc sme šli dovnitř karlína, tím míň sme potkávali lidí. Všechno už to byli očividně čumilové, toho nejhrubšího zrna, kterejm určitě dělал móóóoc dobře pohled na zcela liduprázdný bloky domů. Na křižkově (tuším) sme řešili esli pudem dál na Invalidovnu a Palmovku nebo esli se vrátíme. Vyhrála to Invalidovna. Ulice působily dost temně. Nikdo nikde, žádný autobusy, nic. Jen policejní hlídky a šílený zvědavci.

Došli sme tak daleko, abysme viděli, že se na Invalidovnu nedostanem. Potkáváme nějakýho typa, co míří od Invalidovny a ptáme se ho esli se dát projít na Palmovku. Von říká, že ještě před štvrtihodinou jo, ale teďka už ne, že de z domova a prej "paneláček už je zatopenej". Vypadal dost smutně. Ani sem se mu nedivil. Ta pravá deprese na mě přišla až v tomhle místě bez lidí, všechno to vypadalo jak připravený k odstřelu. Deme zpět a policajti nás nechtěj pustit. Týpek jim vysvětluje, že na Palmovku už to nejde, že musíme zpět na Florenc. Flojd říká, že teda musíme jít horem, protože prej voda se už blíží ze dvou stran a v místě, kde stojíme se spojí. Taxme teda vyrazili, a už sem si říkal, esli sme to trochu nepřehnali. No, povídáme si s typem wodka' vlastně sme, že je z jihu, že je to tam taky hustý a ták... Kolem půl štvrtý sme došli na Florenc, já sem sed do metra a jel sem na Ipák, a Honza na Černej most.

To město se nedá popsat, docela mě sere, že na začátku Karlína mi došel film ve foťáku a docela s sme litovali, že nemáme kameru. Bylo by to hustýyyyy..... A vůbec, atmosféra je napjatá. Jaxvině. Od rána bylo ráno slyšet hlášení, o evakuacích, co všechno se řítí na město za vodu. Pravda je taková, že když sme si dali toho prvního špeka, nevypadalo to tak hustě. Ale v tom Karlíně... Hustý třeba bylo, když sme se vraceli zpět, tak pod železničním podjezdem stoupla voda během těch půlhodiny naprosto totálně viditelně. Tak jako my sme procházeli vypálený, tak stejně sme potkávali nachcany lidi, určitě i zkořený...

Bylo to vzrušující, bylo to napětí, že ste se bez jakýhokoliv omezení dostali dovnitř vyklizený zóny, nikdo nás nezastavil, a to sem měl docela strach, páčto sem si uvědomil, že sem si nezval žádný doklady. Prostě stačilo bejt trochu hustej, trochu drzej, a mohli ste tam bejt. Klika, že to nenapadlo ty srabi na nábřeží. Díky tomu, smě měli hutnéééj zážitek. A teďka sem ve zprávách zjistil, že půlhodiny potom, co sme odešli z Karlína, místa po kterejch sme chodili, zaplavila voda. Bylo to o fous, možná, že sme tam mohli někde uvíznout a nikdo by nás třeba nenašel.... :-))) Je to úchylný, ale viděli ste někdo film Crash???????? Taková síla přírody vzruší....

A dostal mě borec, co si podle týfky dával Vltavu na Kajaku... to musí bejt d'ábel... docela sem ho chápal, myslím, že takovej zážitek stojí za riskování života, do toho už ten šílenec musel jít s tím, že to nemusí přežít, ale že když přežije, tááák je to životní záležitost....

14.srpen - 16:35 SAIGOOOON!!!!!!!! STÁLE TRVÁÁÁÁ

Masáž, stále je s námi. Dneska sem xtěl jít do práce, ale nábřeží bylo bez elektriky, bez funkčnix telefenu, taxem zawolal šéfoj, jak to vypadá a von mi řek, že to fakt nemá význam. Taxem nexal noutbůka doma, koupil film do foťáku a vyrazil do centra. Začal sem u Tančícího domu a šel směrem k Národnímu divadlo, tam už to začínalo bejt docela slušně napjatý. Voda až k protipovodňovejz m zábranám a z kanálů vytejkala voda. Fotil sem jako blázen. Všude strašný qanta lidí a čumilů, taxem se nasral, vzal to přes Staromák směrem k Hiltonu, kde sem byl včera. Vyhnul sem se policajtům a vlez opět do vyklizený oblasti. V některejch nízko položenejch ulicích už byla voda, promotal jsem se k Řásnovce a vylez u mostu co vede k Letenskýmú tunelu. Nábřeží bylo opět plný čumilů, zevlounů, policajtů, hasičů a vojáků. Myslím, že už nikomu nezbejvalo nic jinýho, než se jen dívat na ty šílený qanta vody, co tekla korytem, strašná síla, co unášela sudy, lodky, ledničky (jo tu sem taky viděl), dřeva a všeho možnýho materiálu. Taxem se rozhod, že se pokusím dostat do Karlína. Už sem se nedostal ani k Hiltonu, byl obklopanej vodou. Defakto sem prošel po jejím okraji až k Florenci, kde sem zůstal zírat. Normálně totálně zaplavený metro. Až skoro k horním schodům východů byla voda, nic jinýho než voda. Prostě schody do zaplavenýho podzemí. Nátěr, totální nátěr.

Tadz v těch místech si teprv uvědomíte, že média nelžou, tahle povodeň je opravdu velkej průser, zasraně velkej průser. To není to, že stojíte mezi čumilama někde na nábřeží, a posloucháte přiblblý hlášky typu "trocha vody", "tak kdy to konečně přijde". Už to přišlo, a přišlo to zasraně hrubý. Stejně sou lidi ujetý na takový neštěstí. Potkal sem nějakýho posranýho důchodce s důchodkyní, který řešili estli maj nakoupený zásoby. Důchodce se xlubil, že má dokonce tranzistoráček, ale že je mnohem lepší se jít podívat. Takovejz lidem přeju zatopenej dům. Už by se podívat nešli.

Vzpomněl sem si na toho typu co sme ho potkali včera v Karlíně, než byl zaplavenej. Teprve při setkání s někým povodní postiženým si uvědomíte co je to za průser, co je to zrasanej průser, když nemáte kam jít a nemáte nic s sebou. Právě v místech, kde nikdo není vám dojde ten šílenej rozměr tý katastrofy. Na jeho obličej byl vidět beznaděj a totální nic neřešení... A musím teda říct, že policajti, vojáci, hasiči a všichni ti zachránáři sou děsný frajeři. (*4Teplice: Ty wole, doufám, že to tam nebudete mít tak hustý jako tady, i když těch jedenáct metrů vody, kterejma vyhrožujou v Ústí.... No hodně štěstí panácci....*). Když sem slyšel jak museli vodstřelit loď s pískem někde u Písku, tak už je vlít na ní musel bejt zatraceně hustéééééj SAIGÓN.... Nezbejvá, než před těmahle xixtama jen smeknout...

Nakonec sem přes Nuselák došel až na Vyšehrad a tam se koukal směrem ku Barandovu a dál na Chuchli. Voda, samá voda, všeda samá kalná hnědá voda co unášela naprosto všechno co jí přišlo "pod ruku". Zašel sem s Vaškem na oběd, říkal, že jeho ségru už taky evakuovali a ještě nějaký další známý. Prostě SAIGON.

Voda smrdí, nejen průserem, ale smrdí. Normálně regulérně smrdí a sem zvědavej jak bude smrdět bahno až to všechno opadne. Stále nejezděj na Pardubice vlaky, Masarykáč je stále zavřenej, a čím dál tím víc je zaplavovaný metro... Fakt newím..... Teda jo... DU NAZPĚT DO MĚSTA...

Navíc sem bez stálého přístupu k Internetu, firemní servery šli dolů už včera před desátou...

16.srpen - 11:12 **Elektrika**

Nahodili elektriku, dou telefony, čekám až se rozjede pevná lajna.... Jedu přes dialup...

19.srpen - 10:28 **Summer Of Love**

Sajgon. Nic jinýho než sajgon. Nejsem si přesně jistej tím, že si pomatuju co sem přesně komu co řek, koho sem zase vystíhoval. Ale potkal sem pár, na první pohled, hustejch a zvláštních lidí, jinak ale uplně normálních. Jeden večer nestačí, abyste někoho pořádně poznali, myslím, že k tomu nepomůže ani fet, ale extáze dá tu možnost, říct věci, který byste třeba jinak říkali velmi těžko. Viděl sem hodně, potkal sem dost lidí, měl sem možnost pozorovat dojezd perníku, pjeknej swinčik tyhle psychózy, zkouřilo se hafo trávy a potkal sem Marcelu. Myslím, že je to fajn holka, která něco hledá....

20.8 - 20:58 **Drogy**

Drogy. Pohybuju se mezi strašným qantem lidí. Nechci zapadat do jedný skupiny, nebaví mě vyznávat jedno. Nechci bejt ortodox. Proto se pohybuju mezi různějma lidma. Neřeším jak vypadaj, to nejní podstatný, i když je průser, že většinou dáte právě na první pohled. Je nutný se každým člověkem seznámit dokonale, na to, abyste poznali jestli ho máte rádi nebo ne, nestačí měsíc, nestačí rok. Je potřeba mnoho času. Během toho měníte svý názory, pohledy na lidi a pohled na sebe. Pohybuju se mezi lidma, jejichž životy jsou ve větším či menším množství drog. Je jedno jakejch, během toho putování jich docela dost ochutnáte, některý si oblíbíte, do některejch dozajista nepudete. O některejch víte, že byste neměli, ale přeci jen máte chuť a zvědavost. Otázka je, co to je experiment. Je těžký posoudit jaký množství už přesahuje hranici experimentu. Toť otázka... Odmítnul sem perník. Měl sem možnost si dát piko a odmítnul sem. I když mě to lákalo. Docela těžký rozhodování, protože bych si ho někdy možná dal. Ale fakt nemám chuť. Prozatím.

Drogy rozhoděj pohled na svět. Zvláště, když i tak je váš život trochu vyjímající se normálu. Potěšilo mě, že mi Marcela řekla, "že sem zvláštní". Potěšilo to moji egoistickou dušičku, ba že jo ... :-)) Musím si s ní promluvit, protože mám takovej moc, ale moc, zasraně MOC hustej nápad, kterej by mohl přehodit deník zase na jinou kolej.

Poslední rok, a možná i víc, je docela hodně o drogách. Ne v nějakým každovejkendovým smažením, ale občasným experimentem tu s tím, tam s tím, jeden na párty dáme si koule, bude prdel a tak... Dobrý je pozorovat. Pozorovat lidi, tu si s někým popovídat a sledovat jejich osudy, potkat se, něco si jen tak říct a jít dál. Někdy potkáte někoho dost zajímavýho. Začnete se s ním bavit, dozvíte se něco hustýho, a říkáte si "to je ale vůl". Jenže život na takový párty je rychlejš, ste nadopovaný fetem a lítáte. Pro nezúčasněnýho člověka to musí bejt fakt sajgon, protože se kolem něj míhají lidi, který něco furt řešej. Myslím, že v tom musí mít docela rachot. Jenže vy ste nakopnutý, mozek pracuje úplně jinak a všechno to v pohodě stiháte. Paxi třeba něco uvědomíte, a změníte na člověka názor, právě třeba po rozhovoru s nějakým jiným člověkem. Taxe vracíte k tomu, u koho ste začali, a zase s ním pokecáte. A paxe najednou dozvíte další informace, a změníte názor. Prostě sajgon, jo taková párty je sajgon. Ste zahlcený informacema, že je z toho solidní guláš. A teďka to pár dnů třídíte a říkáte si "ty wole, to byl nátěr".

A to teda, že byl. Summer Of love, byl sajgon. Sice byla ta akce silně komerční, ale sajgon. S každým známým, se kterým se doteďka nějak bavil, mi říkal, že to byl nátěr. Prostě nátěr, kterej neměl v plánu. Ale jako fakt, že jo.... Fakt že jo... Měl sem jeden a půl extáze. Micubišky, myslím, ale hustý. Fakt hodně hustý.... To byl takovej nátěr, že si ještě nejsem chvílema jistej, co se mi vlastně všechno přihodilo. Ty nejpodstatnější věci si pomatuju, ale takový drobnosti, proč ste špinavý na krku, si fakt nepamatujete...

Kromě toho, mě dneska chytla sračka. Ale krutá. Fakt odpornej pocit v žaludku a nutkání na srani. Už není co. Fakt sem snad už všechno vysral, ale pořád se mi chce.... Sajgon.

21.8 - 10:29 MS

Přišel nám od MS ftipnej emajl:

Važení partneři,
v naší síti Microsoft Business Solutions partnerů zjišťujeme nakolik se naši partneři potkávají s konkurencí Linuxu. Pokud někdo z vás tuto zkušenost má a případně ví, co by v této situaci od Microsoftu potřeboval, ať mi prosím dá vědět. Připravujeme pro tyto konkurenční případy řadu nástrojů.
Pěkný den všem

Wocas XY

22.8 - 15:50 T*A*K

Tak newim proč, ale sem wod rána mírně zkouřenej. De wo howno... Mám zbytek skéra, taxme si ho dali ráno v autě, pak v poledne, a pak po obědě. Pomáhal sem uklízet po malířích, sajgon... Stavění skříní je hustá dementní záležitost. Zvláště, když některé skříně stěhujete pjetkrát nebo šestkrát, protože místa na kterých stály, nebyly uznány za úplně nejlepší. Nebo průsery s počítačma. Po tejdnu zapnete komp a zjistíte, že se mu vysral zdroj. Navíc se budem stěhovat, takže mě čeká přestěhování celýho firemního extranetu.... phuck....

23.8 - 13:10 Pateq

Konečně pátek. Sajgon. Sem asi nákej děsně naxcípanej. Chrchlám chrchlám chrchle do chrchláku. Jináč je to hustej sajgon. Tak ten náš projekt se zase řítí do říti. Fčera se ozval Majkl, taky má chudák moc práce, páčto prej povýšil, každej má moc práce a jen já jí mám taky moc.... :-))) Asi sem na to Summeru docela slušně nastyd. Jo, to je holt z toho, že po jeden a půl koulích lítáte celou noc v tričku a mikině, propoceny... Takovej vyblitej vítr vás wofoukne aniž byste věděli jak. Takže sem si při tý příležitost vzpomněl na Markétu, že takovej je život... No newím, takovej život nechci, když něco chci tak proto du přes mrtvoly. A je mi jedno kam po smrti puđu, jestli nahoru a nebo dolu. Takže se mi vybavila Kristýna a její pohled na svět... Byl mi o něco bližší... Marcele dlužím hodně, je celkem fascinující, že na první pohled vypadá jako úplně wobyčejná holka, ale na druhý je jasný, že je taky pječně hustá.... miluju hustý holky.... akorát, že sou pro mě smrtící.... che.... :-))) Je to sajgon tyhle vztahy... Velikej sajgon a já se nehodlám řídit hlášku "takovej je život", nehodlám rezignovat vůči tomu co chci.... che... Takovej je život, ale ten můj... :-)))

27.8 - 09:07 **Oujeee**

Po několika hektickejch tejdnech se zdá, všechno vrací do normálu. Včera sem měl jen jednoho špeka, a to jednoho malýho večer před spaní a stejně sem ho nedohulil... Nějaxem neměl chuť ani náladu se zblafnout, taxem ho típnul a nexal na popelníku. Jinaxem včera až do šesti chmuřil s jednou podělanou MS Exchange, která ne a ne naběhnout.... Furt mi information store při startu hlásil nějakou podělanou xybu 55331100howno-nula-nula atak... než sem za pjet minut šest přišel na to, podle internetu, že průser je f tom, že exchange nedokončila nějaký podělaný online zálohování a v registrech zůstal záznam, že jako zálohování furt probíhá... prostě sajgon.... Jináč sem měl v pátek docela hustej zážitek s autem, ale rozepíšu se až večer....

16:07 - No je wotázka, jestli to byl špatnej zážitek. Prostě sme se málem zabili v autě... Zdenda usnul za wolantem. Co z toho. K čemu je láska, když toho koho milujete musíte nenávidět, abyste mohli žít, když prostě víte, že oba dva toho jednou budete litovat, ale už bude pozdě... bude hodně pozdě... není cesty zpět, jen dolů....

28.8 - 09:37 **nic neřešení**

Od nějakýho podělanýho dubna do mě furt někdo hučí "to neřeš, to už neřeš". Mám našetřenejch deset litrů, který sem chtěl využít nějak užitečně. Asi to nebudu řešit a nakoupím za to nějaký smažení. Vlastně co řešit... Nic neřeším... Na drogách je fajn ten umělej stav štěstí a nic neřešení... Hrozný je, že tohodle stavu se v normálním životě asi dosáhnout nedá.... A že si to celý říká o slušnou závislost... Ale má to význam řešit???

29.8 - 09:37 **stěhování**

Stěhujeme se, coby firma... Docela rachot. Asi budu nějakou dobu bez přístupu k internetu. Okolo měm mizej stoly, skříně, musím všechno dobalit do krabic, přepravek a tak dál... Jediná velká výhoda stěhování, je že si uklidíte a vyhodíte qanta různějch nesmyslnejch věcí. A hodně jich najdete. Zrowna sem našel nějaký scsi disk. Jináč sem přišel na způsob jaxe házet do klidu a pohody. Dneska sem málem vlítnul pod autobus a pak na Národní pod tramvaj. Jináč je docela rachot, je v autě, nepřipoutanej a zhulenej... stodvacítkou... :-)) Sajgon.

15:05 - Mame vystěhovaný kancly... Sedím, no co sedím, stojím u okna, noutbuk na parapetu a čekám až stěhováci doxmuřej stěhování... jo, maj to panácci ještě na dlouho... :-)))

18:58 - Jo, newím jak ted'ka budu apdejtovat deníček, protože asi budeme nějakej čásek bez internetu... No takže to nejpodstatnější... V ten pátek, co sme se možná málem zabili v autě, sme si dávali automyčku. Jo to je docela fajnová záležitost, sledujete ty kartáče, jaxe přibližují a přibližují, pak přejedou přes přední sklo, přes střechu, a přes zadní sklo... kartáče wojedou dveře, a tak.. slušnej sajgon... jináč sem v poslední době docela smutnej, jo smutnej z mnoha, ale zmnoha důvodů, snažím se hodit do klidu, ale nejde to moc... ale vlastně si nejsem jistej tím, jestli chci o svejch pocitech psát zcela otevřeně. Jednou sem byl otevřenej, prostě sem mluvil pravdu, a zcela nečekaně sem byl za tu pravdu odměněn smíchem. Má význam mluvit pravdu...???? To mi vrtá hlavou...

Jináč k něčemu veselejšímu. Nemám prachy, asi sem je utratil za různý věci...

30.8 - 01:50 nekonečná pohoda

Jsem v pohodě. Dnešní večer je zvláštní. Pohoda a klídek. Ležím na posteli, před sebou noutbuka, do uší mi zní Astral Projection a je ve mě spousta energie. Zvláštní pocit. Mám nutkání něco dělat, ale newím co, a tak buším aspoň do deníčku, to co se mi honí hlavou. Nemám tam nic, a docela se mi líbí, soustředit se na něco jiného než ženy. Jo ženy sou fajn, ale někdy je wokolo strašnej rachot, vztahy mezi lidma se proplétají a mění, jeden miluje druhýho, druhej miluje třetího, třetí prvního, nemůžou bejt spolu, protože se jinak nechtěj. Nezbejvá než hledat jinde. Otáčíte se a jdete jinam. Zkoušíte to jinak. Jedno je moc jistý, na to aby dva lidi spolu mohli bejt, musej mít nějaký důvod. Newim jak a proč, ale pochopil sem, že to musí bejt sakra důvod, ideálně nějaká výpomoc navzájem s nějakým problémem. Můžu ženský slíbit něco na věčný časy?? Nemůžu, protože to prostě nejde, nikdy newíte co se stane a kdy budete potřebovat pomoc jinýho člověka, kterej bude mít nějakej jinej problém. Musím vědět co můžu nabídnout, musím vědět co může pomoci mě. Někdy sou ty problémy tak velký, že prostě se musej dát dohromady dva lidi, který prostě spolu budou muset bejt, protože třeba jejich problémy sou tak velký, že prostě musej bejt spolu. Jenže problém někoho, kdo považuje svůj problém za velkej, se může zdát někomu zase úplně zbytečnej, protože má jinej velkej problém. Jestli vono to nejní o furt řešení nějakejch problémů. Celej život řešíte a řešíte, až se uřešíte xrti. Jo, řešení je závislosist. Závislost se dá udělat na čemkoliv. Na jídle, na sexu, na drogách, na rychlosti. Rychlost je hustá věc. Celej život si žijete na malým městě, kde život plyne jistým poklidným tempem, ale pak přejdete do velkoměsta, teda ne že by Praha byla nějaký velký velkoměsto, sou dozajista větší, ale na naše poměry je to kurewsky velký město. Žije svým tempem. Mám takovej pocit, že když se na malým městě navazuje vztah, je takovej pomalejší, prostě ste spolu půl roku, rok, nebo třeba ne, pak zjistíte, že to není úplně to pravý vořechový, pokud to teda nezjistíte dřív.. :-)) Kdežto ve městě jako Praha všechno letí, lidi někam spěchaj, lítaj a měnej se... Prostě... sajgon... Odín dva tri čtyre pjat, išol zajčik paguljať... :-))) A co, nechce se mi psát...

31.8-1.9 2002 - 10:53 Přelom mjesíce

Jo, udělal sem ted'ka takovou ne zcela normální věc, ale vcelku příjemnou... Vyzkoušet se má všechno.. To je phuck...

Celej pátel sem stěhoval servery. Až do půl osmý do večera. Ráno sem to všechno rozebral, a ta šílená směska kabelů mě dostávala, moc mě dostávala, kabelovej brajgl za poslední tři nebo čtyři roky. Všechno to rozmotat, najít takový ty důležitý části, jako třeba přívodní kabel od poskytovatele,

protože musel zůstat zapojený a tak.. Pak to všechno převést do nových prostor. Naskládat to do reku, zapojit zásuvky počítače a telefonu, huby, switche, tiskárny, prostě sajon, zasraný hustej sajon... v pondělí pokračuju. Jináč budu nějaký čásek bez Internetu, protože nám ho ještě Telekom nezapojil.

Vzkaz: Happy endy, kotě neexistuju, snad jen v Samotářích a amerických filmech. Ale tomu sem nikdy nevěřil. Sou jen blbý konce pro lidi jako já.... Ale to je fuk...

MOUdREJ NAViGátOR

